

Megkövülten bámultam. A nő csúfondárosan mosolygott.

– Csak aztán vigyázzon, tovább ne játsszon. Pontosan nyolc és fél milliónál föláll és eljön. Mert ha elveszti, az a maga baja. Pontosabban a maguk baja.

Pattogó hangon beszélt, mint aki egész életében utasítgatáshoz szokott. Ösztönösen arra gondoltam, hogy egy ilyen nő vajon hogyan viselkedhet az ágyban.

Ottó bátyámhoz fordultam, és halkán azt mondtam:

– Attól félek, nincs alkalomhoz illő szmokingom.

Nem látszott rajta se meglepetés, se megütközés. Biccentett, és mosolyogva azt felelte:

– Semmi baj. Akkor én megyek.

Szerintem tudta, hogy nem vállalom. Engem csak azért hívott be, hogy az Ica ne négy szemközt mondja ki, mit ad a portfólióért, mennyit ér neki, hogy eltakaríthassa az útból a kastélyt.

Én meg nem lettem ügyvéd.

Tékinet, 2014/3.

Jánk Károly

ITT MOST MINDEN

Itt most minden a mienk.

Ezt itt mind mi hoztuk össze, mi terveztük, mi álltunk ott a bölcsője mellett, mi segítettük föl, ha elesett, de a sírjára már nem mi visszük a virágot, nem mi vessük fel rá a nagybetűket.

Kilátunk a függöny résein át is ragyogó napsütésre, és ha elhúzzuk, nagy, tágas panoráma tárul elénk.

Számba vesszük és számon tartjuk mindezt. Felsorakoztatunk. Vakut villantunk.

Futamidőt mérünk stopperrel kezünkben. Mint egy könnyűlovasság – keresztül-kasul járunk a szobákon.

Van még időnk, ezt hajtogatjuk. Van még időnk, hogy elmondjunk mindent, hogy elmondhassuk egyszer: ezt mind mi hoztuk össze, mi építettük, valaha rég itt minden a mienk volt.

Élet és Irodalom, 2014. június 6.

Juhász Anikó

FOTÓ

Igen, egy fénykép készül majd
rólam és rólad és
rólunk is minden bizonynal,
ha egymáshoz
közelebb megyünk,
s egy pontozódik ki
csupán...
az égbolt.

Ott állunk majd a ház előtt.
Bár állhatnánk akár a
tengerparton is.

Nyitott szemünkhöz
kamerát emelnek,
s a csontig látnak a kamera
mögött igyekvő szemek.

A képen a kezünk egymáshoz
ér. S fehér sirályok repkednek
csontjainkban. Nagy az a
tenger nekik, mely bennünk
hullámszik már évek óta.

A pihenéshez kellően
megtámasztott cölöpök kellene,
és sirálylábakhoz szokott apró,
érdes felületek.

Tollukon víz csillog,
görbül befelé,
akár a visszanező napsütés.

S a fotókon felcsap a víz.
Az égboltra támaszkodna ő is,
akár a halandó, ki,
ha testéről leszakad,
az esés helyett inkább
lelkét ereszti szabadon.

Vigilia, 2014/6.

Juhász Anikó 1959-ben született Budapesten. Verset és esszét ír, műfordítással foglalkozik.

Kovács Kristóf

BELVÁROS

Már csak a fáradtság, ami a
 tegnaptól maradt,
 mint egyre szorosabb búcsúölelés.
 Miattad szerettem meg a belvárost.
 Mintha eljutnánk a magjához valaminek.
 Hogy nincs közelebb már.
 Szeretem, ha elfáradsz kicsit,
 ahogy megadod magad,
 kapaszkodsz belém, fogsz az éjszakain.
 Meg a villamos helyetti pótló buszon. Ez is egy hiány.
 Mint a lélegzésed hangja. Bár azt nem pótolja semmi.
 Nyakamon a forró levegőt, amit kilehelsz.
 Ölelve lenni egy éjszakán át.
 Mint két egymásra hajított törölköző,
 mintha eljutnánk a magjához valaminek.

Már csak a fáradtság maradt, alvás helyett
 a nyakadat néztem, ujjaid, ahogy öntudatlanul álmod rajzolni.
 És úgy néztem végig magunkon,
 mintha végig lehetne.

Irodalmi Szemle, 2014/6.

Orcsik Roland

NYAKLÁNC

Zajos rikoltás törte meg
 a jégbe fagyott utcát.
 Fönről hasított
 a nyers madárhang.
 Leguggoltam hozzád,
 krú, krú, utánoztam
 a V-alakban
 sereglő darvakat az égen.
 Aki élen haladt,
 hamar elfáradt,
 átadta helyét a társnak,
 e szövetség fonta egybe a rajt.
 Rám dőlve figyelted
 a légi nomádokat:
 közösen egy hatalmas,
 kitárt szárnyú őslényt
 formáztak.
 Lassan vonult
 a pulzáló jelenés.
 A darvakból
 apró gyöngyszemeket
 rajzoltál pici ujjaddal
 a levegőbe.
 Óvatosan megfogtam,
 s nyakadba kötöttem
 a tollas ékszer.

Tempevölgy, 2014/2.

Vass Tibor

← BIBINKE ÉS → EGY TINTANYOM

Készecske A Nagy Bibinből

„Például Diósgyőr fölött / a Szent-Lélek hegyen”

Kemenczky Judit

Vass honvéd, Szentléleken néhány napig,
 néhány Lillafüred és néhány Nagyhárs egyéves szóközött,
 de ez így néhány szóformában koholt,
 mert Nyíregyházáról sor- és szerszámozok le,
 és már nem is csak szerelmes verset írok,
 míg mások a rendszerváltást, hanem tiszta avangárékat.
 A Bakuczka el van vetve.
 Nem tudom tisztán, mitől tiszta avangaré,
 mármint a rendszerváltás, de jól hangzik,
 és mivel szolgálatot nyomok,
 amikor dr. Zűrös kikiabálja a köztársaságot,
 néhány múlhatatlan nap közé az is.
 Ki-ki abálja maszekban szalonnáját,
 őrpótlékát, disznómájkrém konzerv.
 Szentléleken őrszolgálat, Diósgyőr fölött.
 Végtére is *minden* Diósgyőr fölött van,
 élesek a sárlóktól bűdös szelek, lőszerek, feljebbvaló eszek.
 Párnapok lőszarok, állunk a vészben, állunk merészen,
 mentünkben üzpirosan karelgett a cél.
 A rádión lédikarnevált lehet fogni többféle változatban,
 más nem jön, ill. rontása tör ránk a dúló viharnek,
 viharszünetet jelentek Lillafürednek,
 ordashad áradata jelkel ellenünk,
 néhányszor hová is jelentsem,
 a kellelten szélvész mitől tiszta avangaré,
 vesztünkre esküdnek ádáz hatalmak,
 s tudjuk, egy életen át kell küzdenünk.

Egy szoliban szeszelek, anyám mondja szolinak a szolgálatot,
 büntiből másnap egyedül meszelem a disznóólat.
 Néhány disznó tehát Diósgyőr fölött.
 Anyám mondja, kitrákotty, kell neked tintázni, fiam,
 szoliban nem lehet. (Apám, ha azt mondja,
 ne tintázz, arra érti, ne írjak. Semmit se nem.)
 Lehet anyám, csak nem szabad.
 Néhányra kicsit lesántulok.
 Mármint napra, míg állunk a mészben, állunk merészen.
 Mankósok, álljunk a nagy harcra készen,
 melyből az emberi nem új napja kél.
 Másnap megjönnek az újdisznók.
 Mivel én jól meszelek,
 azok meg nem bírják a tisztaságot, kiszöknek.
 Körvonalakban Jávorkútig a szaladás utánuk.
 Közben a meg-megállás. Fújtatás.
 A madárdal szép. Még szép, hogy a madárdal.
 A fújtatás folytatása. Csúnya, ami csúnya.
 Például a csúnya madárdal. De csúnya madárdal nincs.
 Mondom, hogy szép. Itt egy szép dalmadár. Altass, átok.
 Előbb huzatos, ami utóbb kárhuzatos.
 Dalmadár, ami alvó dalmadár.
 Szép még, ha dal, ha néhány alvólag hallgat.
 Ilyen a fújtatás. És még ne tintázzak, na nehogymán,
 mikor ezek föl vannak macskailag mászva a szófára,
 elég csak lihegni rajtuk, alattuk. Ó, Szentlélek, Nagyhárs,
 rezgi a rezgőnyár. Ó, hogy oda ne rohanjak.

Haha, itt egy szép, vicces dalmadár.
 Mondom, hogy vicces. Hogy hallgatódal.
 Hogy hallgatóddal szép, kiismerhetetlen.
 Hald vele a szépet. Aludd. Átkozd. Imád kezd:
 da csúnya nincs, da vicces példaul a dal,
 szép még, ami csúnya, ha hal, szép, vicces a halmadár.
 Tetszeni fog a dalhozónak.

Szép vagyok, da, ha írok. Még szép továbbá, ha dalok.
 Alvajáírok, szép vagyok így is, úgy is.
 Csúnya, akivé nem haldalok.

Amivé leszek, szép lesz az. Nagy dadafüstöm lesz
és nagy dadalángom, alvásom néhánysaját dalálom.
Sajnálom, hogy égni szép.
Hogy égni csúnya. Még szép hogy.
Vérünk nem omlott a harcban hiába,
mártírjainknak neve nagy lesz.
Dicső emlékük az fonja legszebb dalába,
melyért elestek: a boldog, avangáré jövő.

Agyalok vesszőkön, jobb-e kitenni a szépet csúnyának.
Vagy fordítva. Szűrén, szálán jön a halálmán.
Látom égni, látom, hogy a szép része alvásban csúnya,
és fordítva. Lángja szép, füstje fojt. Rojt hátán folt a holt,
moshatatlan lángszín, örökké füstszag a szájtátban.
Kínzó igában legörnyed hátunk,
mégis reméljük ama nagy paródiadalt,
szenvedve távol jövődöbe látunk,
harsogva zengjük a St. csatadalt.
Mondom kitátom a szám és szépen kihalok. Vesszőfutás.
Írmaom láng marad, füst másfelől akad.
A láng szép, és közben, ha madárdal.
Megfojtja a dal a fát, csúnya tett, mondom, hogy a faláng halad.
A haladás mindent dalt feléget, megfüstöl.
Füsttől szép dal, hal tátogása az alvás.
Hal rívása az írás. Nem sírás, ami bírás.

Folytathatnám a halálsort. Állunk az észegészben,
állunk *enyészen*. Tintázom. Lédig karnevál.
Körvonalakban itt érem utol a disznókat.

Parnasszus, 2014/2.

András László

KI AZ?

Antonius elhagyja Antonius.
Ki szeresse? Ráadásul nem is
ez a legnyomasztóbb
kérdés, hanem az, hogy kit is?
Mert azt ő maga is tudja,
hogy Antonius nem a városa, a katonái,
a megfogyatkozott számú serege,
de nem is hajdani szerencséje,
és a mostani balsorsa sem.
Akkor viszont kicsoda?
Ezzel a kérdéssel kell szembenéznie
ezentúl, sőt már egy ideje ezzel kellene
szembenézzen. De bujkál a kérdés elől. És retteg,
mert nem tudja a választ. És járkál
a városban, amiről eddig azt hitte, hogy az övé,
és betér egy kocsmába, majd egy másikba és
egy harmadikba is, holott régóta tudja,
hogy a kocsmákban szerzett válaszok
legfeljebb egy napig tartanak, de most
a negyedik, vagy talán az ötödik kocsmában,
erre már nem emlékszik pontosan,
– így szokott ez lenni –
egy Alexandriánál is keletebből származó
zsidóval ült egy asztalnál
– ez is kicsoda képtelenség
lenne máskor –, a zsidó öreg volt,
ahhoz kétség nem fér, valószínűtlenül
öregnek tűnt, s nem a szakálla tette,
sem az égtájak felé szétfutó homokszín
rácok ösvényei, sokkal inkább
a beszéde volt az, ami mintha
nagyon messziről, egészen régről
szólt volna, és Antonius sokáig
nem is emlékezett másra – ez ilyenkor

a legtermészetesebb –, mint a zúgó fejében szóló lassú hangra, amely pont így szólt már előző este is – vagy hajnal volt? –, a kocsmazajban, és csak később, jóval később, mikor már rég kialudta a mámorát, és újra erőt vett rajta a kétségbeesés, akkor érezte, hogy valami van még e mögött a halk zúgás mögött, valami, ami megnyugtatóbb a hangnál, és mikor felidézte a szavakat, meglepődött, mennyire pontosan sikerült emlékeznie ezúttal, elégedj meg a kérdéssel, mondta az öreg, na persze, nem lesz könnyű, tette hozzá, de mégis jobban jársz, mint akik egy életen át választ keresnek. És állt Antonius a naptól síkossá váló falak fölött, és egyáltalán nem érezte magát nyugodtnak.

Műút, 2014/3. [2014045]

Hász Róbert

MIRE A BÁRDOK MEGÉRKEZNEK

Kinyitom a szemem, és olyan érzésem támad, mintha víz alól tekintenék a világra. Az olajfa levelei a fejem fölött csillámló pontokra török a napfényt. Behunyom a szemem, indulnék az álom után, de már nem érem utol. Maradnak hát a levelek, a villódzó fény, a keserédes ébredés. Valami mászik a meztelen bokámon. Felülök, előrehajolok. Körömnny, fekete bogár evickél fölfele a gyér szőrszálak között. Hagyom, hogy fölmásszon a lábszáramon, mikor a térdemig ér, elé teszem az ujjamat. A bogár kicsit ügyetlenkedik, végül sikerül felkapaszkodnia az ujjbegyemre. Óvatosan arrébb viszem, lerázom a fűbe.

Föltápáskodom, megszedülök. Hiába az árnyék a lombok alatt, a dél felől, a sivatag irányából érkező forró levegő meglegyint, elbódít. Hátamat a fának vetem, és megvárom, amíg a vérkeringésem helyreáll. A szolgálk valamivel arrébb, egy másik fa alatt pihennek. Felém fordulnak, a jelre várnak. Egyikük a hordszék rúdján ül, valamit majszol.

Alattam, a domb lábánál, a keskeny fahíd tövében egy kisfiú játszik. Miközben a patak vize fölé hajol, barna bőrén megcsillan a nap. Leszem, mit ügködik, majd mikor felegyenesedik, egy lapos tökhajó válik el alakjától, és indul el a sodrással. A gyerek a part mentén követi, szaporán lépked, hogy a nyomában maradhasson. Kicsivel arrébb a patak medre északnak fordul, a város felé. Fél mérföldnyire távolabb, ahol a városfal barnás csíkja kettészeli a látóhatárt, a folyam megszakad. Nem hiszem, hogy a tökhajó kitarodott odáig. De a gyerek csak fut, s amíg fut, van remény.

Szinte szép ez a nap.

Elindulok lefele a dombon, kilépek a fák árnyékából. A délutáni nap lecsap a tarkómra. Meleg van, s a térdeim is fájnak, főleg a jobb, minden lépésnél belém szúr a láthatatlan tőr. A szolgálk utánam iramodnak a hordszékkel. Intek nekik, hogy ne siessenek, maradjanak csak mögöttem. Nem elég, hogy megöregedtem, el is lustultam. Taposom a port, papucsom minden lépésnél megtelik, kiürül. Egy idő után a fájdalom a térdeimben enyhül, jólesik a gyaloglás. Eszembe jutnak a régi idők, mikor szégyenemben sem ültem volna hordszékbe. Gyalog vagy lóháton közlekedtem, nem igényeltem mások segítségét. Tiszteltek emiatt. Majrától tudom, elárulta nekem. Én meg büszke